

časový posun

Každá z fotografií je složeninou dílčích snímků. Úkolem fotografie je zobrazit jednu osobu dvakrát, kdy v každé inkarnaci provozuje jinou činnost. Mezi těmito inkarnacemi je naznačen **časový posun**, typicky začátek a konec nějaké činnosti.

Příkladem budiž fotografie autobusové zastávky [4], kdy si první **verze osoby** prohlíží jízdní řád a druhá po absolvování jízdy vystupuje z autobusu nebo pokoje, ve kterém jedna verze pracuje, zatímco druhá relaxuje po úspěšném splnění pracovních povinností [8].

Venkovní snímky vznikly v průběhu jednoho dne, vnitřní pak v rozmezí dvou dnů. Největší výzvou nebylo pořízení samotných fotografií, nýbrž jejich následné zpracování v grafickém editoru. Většina výsledných montáží se sestává ze dvou klíčových snímků, ve kterých jsou přítomny inkarnace subjektu, a případně několika pomocných snímků, které pomáhaly při následné retuši scény. Nejvíce práce jsem měl se scénou přechodu [3], který vyžadoval celkem pět dílčích snímků z důvodu čilého provozu, a montáží autobusové zastávky, kde jsem měl problém s přeexponovanou oblohou – tato scéna byla též nejnáročnější na přípravu – bylo nutné se svést autobusem a na následné vystoupení byl pouze jeden pokus. Jelikož se fotilo v sobotu a v platnosti byl víkendový jízdny řád, znamenalo by nepořízení použitelného snímku zdržení v horizontu desítek minut.

Ve většině fotografií bylo nutné odstranit všudypřítomné nedokonalosti, častým objektem úprav byly (vyjma mé postavy) mraky na obloze, asfalt na chodníku či vozovce, povalující se cigaretové špačky a nejrůznější rušivé elementy.

Původně jsem chtěl ve fotografiích zachytit i další osoby, nakonec jsem se však rozhodl od tohoto záměru upustit, jelikož se ukázalo, že by nedošlo k dostatečnému vyniknutí subjektu. Tím je ve všech fotografiích má osoba. Plánoval jsem zapojit i své kamarády (u venkovních fotografií došlo k pořízení verzí s alternativním subjektem), z důvodu konzistence napříč celou sérií (a jistě úrovně narcisismu) jsem nakonec na všech fotografiích přítomen sám a až na dvě výjimky v naprosto totožném oblečení.

Vtipným elementem, kterého jsem využil, je interakce jednotlivých inkarnací mezi sebou. Na většině fotografiích se tak jedna verze mojí osoby dívá na tu druhou, ve scéně s přípravou čaje [2] dokonce dochází ke vzájemnému očnímu kontaktu. Domnívám se, že tento fakt dopomáhá k oživení fotografií.

Tomáš Havlík